

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Tomáše Foltase a soudců Davida Hipšra a Lenky Krupičkové v právní věci žalobce: **D. T. H.**, zastoupený Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Opletalova 1417/25, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 26. 4. 2024, č. j. 4 A 7/2024-47,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalobci **se vrací** zaplacený soudní poplatek za návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti ve výši 1 000 Kč, který bude vyplacen z účtu Nejvyššího správního soudu k rukám zástupce žalobce Mgr. Petra Václavka, advokáta, do 30 dnů ode dne právní moci tohoto usnesení.

Odůvodnění:

I.

[1] Rozhodnutím ze dne 24. 1. 2024, č. j. OAM-9330-27/PP-2023 (dále též „rozhodnutí žalovaného“ nebo též „napadené rozhodnutí“), žalovaný zamítl dle § 87e odst. 1 písm. f) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o pobytu cizinců“), žádost žalobce o vydání povolení k přechodnému pobytu na území České republiky rodinného příslušníka občana EU, pro důvodné nebezpečí, že by mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Podle § 87e odst. 4 zákona o pobytu cizinců byla žalobci stanovena lhůta k vycestování z území České republiky v délce do 35 dnů od právní moci napadeného rozhodnutí.

II.

[2] Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu, kterou Městský soud v Praze (dále též „městský soud“) v záhlaví označeným rozsudkem zamítl. Plné znění rozsudku městského soudu je přístupné na www.nssoud.cz a soud na něj pro stručnost odkazuje.

III.

[3] Proti rozsudku městského soudu podal žalobce (dále též „stěžovatel“) kasační stížnost z důvodů podřaditelných pod § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále též „s. ř. s.“). Z hlediska věcného uspořádání identifikoval Nejvyšší správní soud následující okruhy námitek, které pro přehlednost uspořádal následovně. V prvním okruhu námitek dovozoval nepřezkoumatelnost rozsudku městského soudu a rozhodnutí žalovaného. Žalovaný nadto své rozhodnutí založil na neúplně zjištěném skutkovém stavu. Jeho závěry nemají oporu ve spisovém materiálu. Žalovaný nepřihlédl ke konkrétním okolnostem souzené věci. Dále došlo k nesprávnému vyložení pojmů „veřejný pořádek“ a „závažné narušení veřejného pořádku“. Ty je přitom třeba vykládat primárně optikou čl. 27 odst. 2 směrnice č. 2004/38/ES (dále též „pobytová směrnice“). Takto však nepostupoval ani žalovaný ani městský soud. Žalovaný a městský soud pochybili rovněž v tom, že nesprávně vyhodnotili dopad předmětného rozhodnutí do soukromého a rodinného života stěžovatele. Navrhl proto, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek městského soudu zrušil a spolu s ním, aby zrušil i rozhodnutí žalovaného a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Současně navrhl, aby Nejvyšší správní soud přiznal kasační stížnosti odkladný účinek.

IV.

[4] Žalovaný podal ke kasační stížnosti vyjádření, ve kterém se ztotožnil se závěry městského soudu. Stěžovatelovy námitky důvodnými neshledal. Navrhl proto, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl. Současně navrhl, aby podané kasační stížnosti nebyl nepřiznán odkladný účinek.

V.

[5] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[6] Předně se Nejvyšší správní soud zaměřil na posouzení podmínek přijatelnosti dané kasační stížnosti. Podle § 104a odst. 1 s. ř. s., s účinností od 1. 4. 2021, platí, že za podmínky, kdy před krajským (městským) soudem rozhodoval o věci specializovaný samosoudce, a tato kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud jako nepřijatelnou (změna na základě novely soudního řádu správního zákonem č. 77/2021 Sb.). Z důvodové zprávy k této novele je zřejmé, že jejím účelem je urychlení soudního přezkumu rozhodnutí a dalších aktů správních orgánů, a to ve fázi před Nejvyšším správním soudem. Věcné přezkoumání pravomocného rozhodnutí krajského (v daném případě městského) soudu Nejvyšším správním soudem má probíhat pouze v případech, kdy je to důležité nejen pro samu posuzovanou věc, ale i pro plnění základní role Nejvyššího správního soudu jako vrcholného soudního orgánu ve věcech správního soudnictví, kterou je sjednocování judikatury správních soudů.

pokračování

[7] Nejvyšší správní soud shledal, že se uvedená právní úprava na nyní projednávanou věc užije. Městský soud rozhodl po nabytí účinnosti uvedené novely s. ř. s. (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2021, č. j. 9 As 83/2021-28, ze dne 5. 8. 2021, č. j. 10 Azs 196/2021-30, ze dne 14. 7. 2021, č. j. 10 Azs 184/2021-36, ze dne 15. 7. 2021, č. j. 9 Azs 110/2021-30, ze dne 27. 8. 2021, č. j. 9 As 144/2021-31, ze dne 24. 9. 2021, č. j. 10 Azs 225/2021-34). Nejvyšší správní soud dále konstatuje, že v dané věci rozhodoval samosoudce (§ 31 odst. 2 s. ř. s.).

[8] Návazně se Nejvyšší správní soud zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje zájmy stěžovatele. Podstatný přesah zájmů stěžovatele přitom kasační soud vymezil již např. v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS. Ačkoli se v tomto usnesení vyjádřil ve vztahu k předcházející právní úpravě nepřijatelnosti, která pamatovala pouze na posuzování ve vztahu k mezinárodní ochraně, závěry plynoucí z této judikatury jsou přiměřeně uplatnitelné také v nyní projednávané věci (k tomu viz např. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2024, č. j. 1 Azs 32/2024-35, ze dne 23. 5. 2024, č. j. 5 Azs 53/2024-22, ze dne 10. 6. 2021, č. j. 1 As 124/2021-28, ze dne 16. 6. 2021, č. j. 9 Azs 84/2021-23, ze dne 7. 10. 2021, č. j. 6 Azs 242/2021-21, ze dne 9. 12. 2021, č. j. 9 Azs 213/2021-45 atp.). Z uvedené judikatury vyplývá, že o přijatelnou kasační stížnost se může jednat v následujících případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec nebo plně v judikatuře Nejvyššího správního soudu řešeny; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou v judikatuře řešeny rozdílně; (3) bude třeba učinit judikaturní odklon; (4) v napadeném rozhodnutí městského soudu bylo shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotné právního postavení stěžovatele.

[9] Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost nepřijatelnou.

[10] Ve vztahu k namítané nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku městského soudu lze odkázat např. na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, ze dne 22. 1. 2004, č. j. 4 Azs 55/2003-51, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52, ze dne 1. 6. 2005, č. j. 2 Azs 391/2004-62, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44, ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008-76, ze dne 21. 5. 2015, č. j. 7 Afs 69/2015-45 atp. Podle názoru zdejšího soudu postupoval městský soud v souladu s uvedenou judikaturou. Jeho závěry jsou plně přezkoumatelné a srozumitelné. Soud vypořádal stěžejní žalobní námitky, přičemž se nedopustil dezinterpretace žalobní argumentace ani nezamlčoval okolnosti svědčící ve prospěch stěžovatele. Lze dodat, že pokud krajský (městský) soud shledá odůvodnění správního orgánu přílehlým, je oprávněn jej převzít (k tomu viz např. rozsudky ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012-47 atp.). Lze si samozřejmě vždy představit ještě důkladnější vypořádání žalobní argumentace (vč. poukazu stěžovatele na judikaturu Nejvyššího správního soudu – např. rozsudek ze dne 10. 3. 2024, č. j. 4 Azs 6/2023-32). Souhrnně jsou však závěry městského soudu podloženy judikaturou kasačního soudu zcela dostatečně. Lze dodat, že uvedený rozsudek Nejvyššího správního soudu se nezabýval identickou skutkovou a právní situací, a městský soud proto nepochybil, pokud jej nezohlednil. Není přitom povinností soudu reagovat na každý dílčí argument uplatněný v podání a ten obsáhle vyvrátit; úkolem soudu je uchopit obsah a smysl argumentace a vypořádat se s ní (srov. např. nálezy Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 201/04,

sp. zn. I. ÚS 729/2000, sp. zn. I. ÚS 116/05, sp. zn. IV. ÚS 787/06, sp. zn. III. ÚS 989/08, sp. zn. III. ÚS 961/09, či sp. zn. IV. ÚS 919/14). Zrušení rozhodnutí pro jeho nepřezkoumatelnost je vyhrazeno toliko těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost nelze dané rozhodnutí meritorně přezkoumat (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, a ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64). Takovými vadami nicméně napadený rozsudek netrpí.

[11] Výše uvedené lze přiměřeně vztáhnout i na rozhodnutí žalovaného. I to je srozumitelně a dostatečně odůvodněno. Žalovaný přihlédl ke všem pro posouzení věci relevantním okolnostem (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2008, č. j. 3 As 51/2007-84, ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109, ze dne 28. 3. 2013, č. j. 7 As 92/2012-41, či ze dne 16. 7. 2014, č. j. 3 As 111/2013-25). S ohledem na obsah rozhodnutí žalovaného není pravdou ani to, že by se žalovaný nevypořádal se skutečnostmi svědčícími ve prospěch stěžovatele (k tomu viz např. str. 5 rozhodnutí žalovaného). Žalovaný vzal v potaz rovněž tvrzení obsažená v protokolu o výsledku stěžovatele, výsledky pobytové kontroly atp. Zaměřil se nejen na chování stěžovatele v minulosti, ale i v současnosti. Z jeho rozhodnutí je zřejmé i to, jakými úvahami se při hodnocení závažnosti protiprávních jednání cizince řídil a z jakého důvodu uzavřel, že cizinec ohrožuje veřejný pořádek (srov. rozsudek zdejšího soudu ze dne 23. 7. 2022, č. j. 2 Azs 144/2020-33). Lze dodat, že stěžovatelova argumentace byla povětšinou koncipována v obecné rovině, bez náležité konkretizace. Řízení o kasační stížnosti je přitom ovládáno zásadou dispoziční. Obsah, rozsah a kvalita kasační stížnosti předurčují obsah, rozsah a kvalitu následného soudního rozhodnutí. Je-li tedy kasační stížnost kuse zdůvodněna, je tak předurčen nejen rozsah přezkumné činnosti soudu, ale i obsah rozsudku soudu. Kasační soud není povinen ani oprávněn domýšlet argumenty za stěžovatele. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu a přebíral by roli advokáta (srov. např. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, či usnesení Ústavního soudu ze dne 6. 10. 2020, sp. zn. II. ÚS 875/20, ze dne 14. 9. 2021, sp. zn. I. ÚS 776/21).

[12] Rovněž postup při zjišťování skutkového stavu má oporu v právní úpravě a judikatuře (srov. § 3 správního řádu a rozhodnutí zdejšího soudu ze dne 20. 11. 2003, č. j. 2 Azs 27/2003-59, ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 Azs 24/2003-42, ze dne 21. 12. 2005, č. j. 6 Azs 235/2004-57, ze dne 13. 8. 2008, č. j. 2 Azs 45/2008-67, ze dne 27. 1. 2009, č. j. 2 Azs 91/2008-66). Závěry žalovaného (aprobované městským soudem) mají plnou oporu ve správním spisu. Ve stěžovatelem akcentovaných případech (srov. rozsudky ze dne 8. 10. 2021, č. j. 5 Azs 314/2020-52, ze dne 28. 2. 2024, č. j. 7 Azs 282/2023-49, ze dne 11. 3. 2024, č. j. 5 Azs 12/2024-56) pak nebyla posuzována identická právní a skutková situace. V označených věcech nebyl (na rozdíl od nyní souzené věci) dostatečně zjištěn skutkový stav. Jde-li o namítané neprovedení navrhovaných výsledků, má Nejvyšší správní soud ve shodě s městským soudem a žalovaným za to, že jejich provedení nebylo nutné (k tomu viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 2. 2014, č. j. 6 As 147/2013-29). Judikatura Nejvyššího správního soudu považuje provedení výsledku účastníka řízení nebo svědeckých výpovědí v pobytových věcech za výjimečný důkazní prostředek, který se má využít jen tam, kde nelze rozhodné skutečnosti zjistit jiným způsobem nebo kde vyvstane potřeba postavit najisto určité sporné skutečnosti či vyjasnit rozporná vyjádření cizince a jeho rodinných příslušníků (viz rozsudky Nejvyššího

pokračování

správního soudu ze dne 11. 5. 2020, č. j. 3 Azs 93/2018-34, ze dne 6. 1. 2022, č. j. 1 Azs 314/2021-47 atp.). Taková situace v řízení nenastala. Žalovaný se nedopustil ani žádné jiné vady, jež by měla vliv na výsledek řízení. Městský soud proto nepochybil, pokud z jeho závěrů vyšel (viz např. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 3. 2008, č. j. 2 Azs 71/2006-82, ze dne 13. 8. 2010, č. j. 4 Azs 11/2010-112, ze dne 25. 5. 2017, č. j. 5 As 49/2016-198, ze dne 6. 3. 2020, č. j. 1 As 245/2019-38 atp.).

[13] K otázce právního posouzení pak zdejší soud předesílá, že předmětem projednávané věci je posouzení podmínek aplikace výhrady veřejného pořádku ve smyslu § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců. Ani v tomto ohledu nelze žalovanému a městskému soudu nic vytknout. Závěry rozhodnutí žalovaného a rozsudku městského soudu mají plnou oporu v právní úpravě a navazující judikatuře.

[14] Podle § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců platí, že *ministerstvo žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu zamítne, jestliže je důvodné nebezpečí, že by žadatel mohl ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek.*

[15] Podle čl. 27 odst. 2 pobytové směrnice platí, že *opatření přijatá z důvodů veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti musí být v souladu se zásadou přiměřenosti a musí být založena výlučně na osobním chování dotyčné osoby. Předchozí odsouzení pro trestný čin samo o sobě přijetí takových opatření neodůvodňuje. Osobní chování dotyčného jednotlivce musí představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Odůvodnění, která přímo nesouvisí s dotyčnou osobou nebo souvisejí s generální prevencí, nejsou přípustná.*

[16] Stran pojmů „veřejný pořádek“ a „závažné narušení veřejného pořádku“ žalovaný a městský soud správně odkázali na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010-151, č. 2420/2011 Sb. NSS, ve kterém byl podán obsáhlý výklad označených pojmů. Žalovaný a městský soud nepřehlédli ani východiska navazující judikatury (srov. např. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2020, č. j. 5 Azs 383/2019-40, ze dne 7. 12. 2021, č. j. 7 Azs 282/2021-40, ze dne 29. 5. 2020, č. j. 2 Azs 29/2019-33, ze dne 15. 11. 2023, č. j. 6 Azs 267/2023-28, ze dne 2. 5. 2024, č. j. 1 Azs 32/2024-35, ze dne 5. 6. 2024, č. j. 6 Azs 62/2024-35 atp.). Postup žalovaného a městského soudu respektuje i čl. 27 odst. 2 pobytové směrnice a navazující judikaturu Soudního dvora Evropské unie (rozsudky SDEU ze dne 27. 10. 1977, věc C-30/77, či ze dne 29. 4. 2004, spojené věci C-482/01 a C-493/01). Optikou uvedené judikatury žalovaný a městský soud nahlíželi na stěžovatelem páchanou trestnou činnost. Stěžovatel byl v České republice opakovaně uznán vinným ze spáchání (závažné) trestné činnosti. Poprvé byl odsouzen za maření výkonu úředního rozhodnutí, poté za nedovolenou výrobu a nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy. Naposledy (v roce 2021) byl uznán vinným ze spáchání hned dvou trestných činů, a to ze zpronevěry a neoprávněného provozování hazardní hry. Stěžovatel tedy páchal trestnou činnost různého charakteru a závažnosti, přičemž se jednalo o opakovanou (kontinuální) trestnou činnost (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2020, č. j. 2 Azs 29/2019-33, ze dne 7. 12. 2021, č. j. 7 Azs 282/2021-40 atp.). Jak tedy správně dovodil žalovaný *„dosavadní přístup k respektování povinností vyplývajících z právních předpisů České republiky zavdává vzniknout důvodnému podezření, že by se mohl obdobné závažného jednání žadatel dopustit i do budoucna.*

Jednání žadatele, kterého se dopustil, bylo úmyslné – nejednalo se tak o pouhé opomenutí povinnosti, či nedbalostní trestný čin. Trestná činnost žadatele pak nebyla jednorázovým excesem, ale závadového jednání se dopouštěl opakovaně a dlouhodobě.“ Lze dodat, že stěžovatelem páchanou trestnou činností se již soud zabýval v rozsudku ze dne 4. 5. 2023, č. j. 10 Azs 67/2023-44 (v němž přezkoumal rozhodnutí žalovaného o zrušení stěžovatelova trvalého pobytu), v rámci něhož mj. uvedl, že „*souhlasí s ministerstvem a krajským soudem, že se stěžovatel z předchozího trestu nepoučil a protiprávního jednání se dopouštěl opakovaně. To značně zvyšuje pravděpodobnost, že se stěžovatel dopustí protiprávního jednání i v budoucnu. Žádný význam proto nemá ani tvrzení, že stěžovatel nyní žije řádným životem a že spáchal nenásilné, málo závažné trestné činy, za které dostal jen podmíněný trest odnětí svobody.*“ Z judikatury současně vyplývá, že ani zahlazení odsouzení (v daném případě se týkalo jen některých činů) neznamena nemožnost je zohlednit z hlediska rizik pro veřejný pořádek (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 2. 2013, č. j. 1 As 175/2012-34). Stěžovatelem označená judikatura pak neřešila stejnou skutkovou situaci. Rozhodnutí žalovaného současně reflektuje i východiska judikatury, podle které samotné spáchaní trestné činnosti nemůže být „automatickým“ důvodem pro zamítnutí žádosti a vždy je nutno přihlídnout k závažnosti spáchané trestné činnosti, délce uloženého trestu, délce doby, po kterou byla trestná činnost páchána, k motivu trestné činnosti apod. (srov. např. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 7. 2023, č. j. 2 Azs 285/2022-57, č. 4523/2023 Sb. NSS, či ze dne 5. 6. 2024, č. j. 6 Azs 62/2024-35).

[17] I tvrzený zásah do soukromého a rodinného života byl posouzen v souladu s konstantní judikaturou (srov. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 4. 2008, č. j. 2 As 19/2008-75, ze dne 6. 12. 2011, č. j. 8 As 32/2011-60, ze dne 19. 4. 2012, č. j. 7 As 6/2012-29, ze dne 6. 8. 2013, č. j. 8 As 68/2012-39, ze dne 13. 2. 2020, č. j. 7 Azs 192/2019-28, ze dne 8. 9. 2023, č. j. 10 Azs 169/2023-57, ze dne 15. 11. 2023, č. j. 6 Azs 267/2023-28, ze dne 15. 12. 2023, č. j. 10 Azs 253/2023-115, ze dne 2. 5. 2024, č. j. 1 Azs 32/2024-35, ze dne 5. 6. 2024, č. j. 6 Azs 62/2024-35; rozsudek velkého senátu ESLP ze dne 18. 10. 2006, *Üner proti Nizozemsku*, stížnost č. 46410/99, a rozsudky ze dne 31. 1. 2006, *Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku*, stížnost č. 50435/99, či ze dne 28. 6. 2011, *Nunez proti Norsku*, stížnost č. 55597/09). Žalovaný nepřehlédl stěžovatelem tvrzené skutečnosti (zejména tvrzený vztah k manželce a k dětem). Ty náležitě vypořádal. Správně poukázal na to, že stěžovatel bydlel 8 let bez své rodiny. Tu vídával pouze příležitostně. Stěžovatelův syn (v současnosti již zletilý) žije ve společné domácnosti se svou matkou, která o něj pečovala i v minulosti (není tedy důvod, aby tak nečinila i nadále), nemá žádné zvláštní potřeby. Stěžovatel v minulosti poskytoval svému synovi toliko omezenou přímou (osobní) péči, přičemž finanční podporu (vyživovací povinnost) může poskytovat i z jakékoli jiné země (např. země původu). Pokud jde o dceru stěžovatele, ta je zletilá, není na stěžovateli závislá – má vlastní rodinu a bydlí ve vlastním bytě. Žalovaný neopomenul hodnotit ani vztah stěžovatele k vnučce (viz str. 10 a 14 rozhodnutí žalovaného). Ani ve vztahu ke stěžovatelově manželce nepředstavuje přezkoumávané správní rozhodnutí nepřiměřený zásah do stěžovatelova soukromého a rodinného života. Stěžovatel se svou manželkou nežil ve společné domácnosti dlouho před tím, než bylo rozhodnuto v dané věci, čímž logicky muselo dojít k významnému narušení jejich vztahu. Podpůrně lze i zde poukázat na rozsudek zdejšího soudu ze dne 4. 5. 2023, č. j. 10 Azs 67/2023-44, v rámci něhož soud mj. uvedl, že „*NSS proto souhlasí s ministerstvem a krajským soudem, že rozhodnutí zasáhne do stěžovatelova života, tento zásah však nelze – vzhledem k intenzitě trestné činnosti –*

pokračování

považovat za nepřiměřený. Tento závěr nemohou ovlivnit ani tvrzení, že stěžovatel usiluje o nápravu, přestěhoval se za rodinou do Prahy a chce dceři pomáhat v rodinném obchodě. Popsaná krátkodobá snaha totiž nesvědčí o tom, že se stěžovatel nadobro napravil. Stěžovatel páchal trestnou činnost opakovaně a dlouhodobě, a tak brozí nebezpečí, že bude veřejný pořádek narušovat i v budoucnu. Toto nebezpečí postupně klesá obvykle až plynutím času, kdy cizinec žije řádný životem (rozsudek čj. 5 Azs 314/2020, bod 27).“ Podle názoru kasačního soudu však tato doba ve stěžovatelově případě ještě neuběhla. Ze spisu nejsou patrné žádné mimořádné okolnosti ve smyslu rozsudku zdejšího soudu ze dne 28. 11. 2008, č. j. 5 Azs 46/2008-71 a na něj navazující judikatury, které by ve svém souhrnu převážily nad intenzitou stěžovatelovy protiprávní činnosti. Zkoumány byly náležitě i další aspekty stěžovatelem tvrzeného soukromého a rodinného života. Zohledněna byla i délka pobytu stěžovatele na území, jeho věk, zdravotní stav, znalost českého jazyka a další rozhodná kritéria (viz str. 12 napadeného rozhodnutí, resp. bod 45 rozsudku městského soudu), přičemž jejich hodnocení neodporuje východiskům výše označené judikatury. Opomenuty nebyly ani těžkosti spojené s návratem stěžovatele do země původu. Bylo zjištěno, že stěžovatel žil v domovském státě přes dvacet let, zná tamní jazyk i kulturní zvyklosti, ve Vietnamu má vzdálené příbuzné. Naposledy tam pobýval v roce 2018, jeho vazby k této zemi tak nebyly zcela zpřetrhány. Zdejší soud souhlasí i s tím, že v daném případě nebyl porušen žádný z článků Úmluvy o právech dítěte a Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Z uvedených úmluv, jakož i z dalších mezinárodních smluv, jimiž je Česká republika vázána, nelze dovodit právo cizince na vstup a pobyt v zemi, kde pobývá jeho rodinný příslušník (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 5. 2017, č. j. 2 As 78/2006-64). Nadto nelze přehlédnout ani to, že Úmluva o ochraně lidských práv a základních svobod výslovně počítá s výhradou ochrany veřejného pořádku (srov. protokol č. 7 k Úmluvě, čl. 1 odst. 2). Rovněž v dalších ohledech odpovídá rozhodnutí žalovaného a městského soudu právní úpravě a judikatuře a Nejvyšší správní soud proto jejich závěry plně přejímá a v podrobnostech na ně odkazuje.

[18] Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost dle § 104a odst. 1 s. ř. s. odmítl jako nepřijatelnou.

[19] Nejvyšší správní soud samostatně nerozhodoval o návrhu na přiznání odkladného účinku podané kasační stížnosti, neboť o tomto mimořádném opravném prostředku bylo rozhodnuto bez zbytečného prodlení po nezbytném poučení účastníků řízení a obstarání dalších podkladů nutných pro rozhodnutí (srov. např. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2024, č. j. 7 Azs 67/2024-39).

[20] Soud rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti dle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. (k tomu viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33, část III. 4. atp.). Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované, které by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože jí v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti. Protože soud o návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti samostatně nerozhodoval, rozhodl podle § 10 odst. 1 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů, o vrácení zaplaceného soudního poplatku ve výši 1 000 Kč stěžovateli, a to k rukám jeho zástupce (k tomu viz např.

rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 1. 2024, č. j. 7 Azs 284/2023-35, či ze dne 17. 6. 2024, č. j. 7 Azs 67/2024-39 atp.).

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. července 2024

Tomáš Foltas
předseda senátu